

Publicerad 2013-12-23 02:24 av infantsgame

(utkast/utdrag)

Nästa morgon är jag tidlös och äter nutella direkt ur burken med en sked istället för att städa i min lägenhet trots att det ser ut som ett slagfält ur första världskriget. Prokrastinerar som en boss. Det är som om jag undermedvetet tar avstånd från natten och allt som hände så fort jag öppnar ögonen igen. Vill inte veta av.

Men jag har lyckats dra mig på ett ordentligt finbesök ändå; i min soffa sitter Christer Fuglesang och softar, i rymdkostym och allt. Hjälmens har han visserligen inte på sig just nu men den ligger och vilar mot hans vänstra lår, redo, ifall något skulle hända. Han tar alltid det säkra före det osäkra, Christer. Tänk om rymden skulle gå bananas och bara ändra på allting? Göra luft till vakuum och vakuum till luft, fucka upp gravitationen och allt det där. Då är det allt bra att ha en rymddräkt att gömma sig i. Men det är onödigt att orsaka slitage om ingen fara hotar, så syretuberna är avstängda och hjälmen ligger bredvid, ifall om att. Tänk om. Jag har erbjudit mig att hämta en till sked från köket så att vi kan dela på nutella, men Christer har tackat nej. Han äter bara frystorkade köttbullar och proteinrullar säger han, och förresten så är choklad bara god om den är sjuttioprocenting med kaffekross.

Your loss, Fuglesang. Your loss.

Armageddon går på tv, på nian. Jag har sett den förut så jag tittar inte så noga, fäller en tår per automatik när Harry tar AJs plats som självmordsbombare för att dela asteroiden itu och rädda världen men inte mer än så. Men Christer, han är intresserad. Han sitter och hytter med näven mot skärmen och svär så öronen krullar sig.

- Sådär gick det minsann inte till när jag var i rymden!

Och så sparkar han med fötterna och grimaserar så han blir alldeles rödlila i ansiktet. Stackars astronaut, det är svårt för honom att vara död, svårt att ligga stilla i graven som ett duktigt lik. Chilla nu, grannarna blir störda, deras korsord förblir olösta om du inte lugnar ner dig och så kan vi inte ha det, då blir det för mycket att göra imorgon.

Han lägger armarna i kors och surar en stund men sen börjar Criminal Minds och då blir han glad igen, men någon nutella vill han fortfarande inte ha.

- Christer, hur är det att vara i rymden?

- Fantastiskt. Makalöst. Otroligt.

- Hur känns det?

- Fritt. Som att inte sitta fast, bara flyta, sväva, flyga. Och utsikten sen!

- Hur är den?

- Fantastisk. Makalös. Otrolig.

- Nu upprepar du dig själv.

- Ja ja, kanske, men det är så. Det är det vackraste som finns, så vackert att man aldrig vill komma hem igen.

- Aldrig någonsin?

- Nej, aldrig.

- Varför?

- På avstånd är det så fridfullt. Blått och grönt och abstrakt vitt. Inga ljud eller oljud, inga lukter eller störningsmoment. Men det ändras, så fort man landat så ändras det. Då är det avgasstank och sura miner och försenad kollektivtrafik. Kaos säger jag, kaos! Nej, tacka vet jag rymden, det är fina grejer det.

Och så reser han sig, sätter hjälmen på plats och gör en honnör med ett leende, innan han öppnar balkongdörren och kliver rakt ut i tomma intet, försvinner. Jag sitter ensam kvar med min krämiga choklad och min sked och bakgrundsljudet från tvn. Ser ut genom fönstret på de få små stjärnor som fortfarande syns, tänker att det är svårt att förstå att egentligen är det gigantiska bollar av brinnande gas där uppe, tänker att nutella faktiskt inte är särskilt gott ändå. Jag vill ha frystorkad frukost och kaffekross.

Morgoncigg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren infantsgame med Poeter.se id #27442 innehar upphovsrätten